

РЕШЕНИЕ

№ 736

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 07.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9677** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба с вх.№ 1494-23-68/14.08.2019 г., подадена чрез ТД на НАП С., офис „Изток“ до АССГ от адвокат Г. Г. упълномощен от Ц. А. М., ЕГН: [ЕГН], като собственик на [фирма] против Решение №ПИ-255/04.07.2019 г. на и.д.директор на ТД на НАП С., в частта в която е оставена без уважение жалба с вх.№1494-23-56/20.06.2019 г. и потвърдено Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла погасителна давност на задължения с изх.№С190022-137-0004239/03.05.2019 г.

В жалбата се излагат твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението, в тази част, поради противоречие с материално правните разпоредби и искане същото да бъде отменено, в оспорената част, и се прогласят за нищожни оспорените пред ТД на НАП откази на публичния изпълнител или алтернативно същите бъдат отменени и върната преписката за ново произнасяне.

Ответникът, чрез юрисконсулт Р., в съдебно заседание по делото, оспорва жалбата, излагайки аргументи за законосъобразност и правилност на решението в оспорената част. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение при претенция за присъждане.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи

административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема следното.

Разпореждане изх. №С190022-137-0004239/03.05.2019 г. е било издадено от публичен изпълнител след постъпило възражение вх. №1494-23-28/01.04.2019 г. в деловодството на ТД на НАП С.. Същото връчено на 13.06.2019 г.

Срещу Ц. А. М. в ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“ е било образувано изпълнително дело под №160139388/2016 г. по описа на същата дирекция.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №77-00-2214-2/ 31.10.2013 г. е наложен запор на банкови сметки за задължения в размер на 13 811,98 лв., формирани от годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ № 2205И0009048/01.05.2012г. и № 2205И0013056/20.04.2013 г., Декларации обр. № 1 /ДОО, ЗО, УПФ/за периоди: 01.01. -30.09/2013. Годишни декларации образец № 6 № 220021202741309/30.04.2012г., № 220021302429108/23.04.2013г., № 220020916442916/29.04.2010 г., за които не е изтекъл давностния срок съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал.2 от ДОПК, срокът на погасителната давност е прекъснат с предприемане на действия по принудително изпълнение.

Въз основа на издаденото ПНОМ са изпратени запорни съобщения до търговски банки в страната: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. От получените отговори на запорните съобщения е било установено, че задълженото лице има открити банкови сметки в [фирма], [фирма] и [фирма], по които запорите се считат за наложени.

В хода на изпълнителното дело допълнително са предприети изпълнителни действия чрез налагане на обезпечителни мерки, както следва: наложен запор върху МПС, собственост на длъжника с ПНОМ изх. №С180022-022-0074528/05.10.2018 г., запор върху банкови сметки с ПНОМ. Изх. №С 180022-022-0085429/10.11.2018г./същите са връчени на 01.06.2019 г./ и запор на вземането от трето задължено лице - работодател [фирма], ЕИК[ЕИК] с ПНОМ изх. №С 190022-022- 0043441/31.05.2019 г. /изпратено по пощата без, данни за връчването/.

Разпореждане изх. №0190022-137-0004239/08.10.2018 г. е издадено съгласно действащата нормативни уредба.

От жалбоподателя е постъпило възражение с вх. №1494-23-28/01.04.2019 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла погасителна давност на задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. в размер на 15 477.28 лв.

С Разпореждане с изх. №С180022-137-0004239/03.05.2019г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, е било отказано да се признае за погасено по давност така установеното публично вземане по изпълнителното дело.

Към датата на издаване на Разпореждане изх. №С190022-137- 0004239/03.05.2019 г., публичните вземания са установени по размер и основание, както и са изискуеми, тъй

като не са били заплатени в законоустановените за това срокове.

Установено е за най-старите задължения, за които се претендира изтекла давност са за ДОО, УПФ, ЗО за 2011г., на основание подадена декларация образец б с вх.№ 220021202741309/30.04.2012г. и задължение за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ на основание на подадена данъчна декларация по ЗДДФЛ с вх. №2205И0009048/01.05.2012г. В случая давността е започнала да тече от 01.01.2013г. - 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение. Но в конкретния случай в рамките на 5-годишния давностен срок са предприети действия, с които давността е била спряна.

Видно от ПНОМ с изх. №77-00-2214#2/31.10.2013 г. на стр. 1-ва от него изрично е посочено, че същото се издава във връзка с установено и изискуемо публично вземане в размер на 13811.98 лв. / в т. ч. главница и лихви/, определено с: Годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, №2205И0013056/20.04.2013г., Декларации обр. №1 /ДОО, ЗО, УПФ /за периоди: 01.01-30.09/2013 г., Годишни декларации обр. №6 №220021202741309/30.04.2012г., №220021302429108/23.04.2013г. и №220020916442916/29.04.2010г.

След налагането на обезпечителната мярка с ПНОМ с изх. №77-00-2214#2/31.10.2013 г. и осъщественото спиране на давността, по отношение на задълженията за ДОО, ЗО, УПФ, годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, при което давността за тези задължения е със срок от 10 години и към датата на подаването на възражение вх. №1494-23-28/01.04.2019 г. в офис „Изток“, тя не е изтекла.

Предвид горното и на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителен, са предприети действия по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и от този момент давността е спряла да тече. Следват издадени още три постановления за налагане на обезпечителни мерки №С 180022-022-0074528/05.10.2018 г., №С 180022-022-0085429/10.11.2018 г. и №С 190022-022-0043441/31.05.2019 г. във връзка със събиране на същото публично вземане, а именно вземане по изпълнително дело №160139388/2016г. От изложеното следва, че към настоящия момент давността не е изтекла.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Но в случая междуременно са настъпили обстоятелства, по смисъла на чл. 172 ДОПК.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, определя в размер на 500 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 36- ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на адвокат Г. Г. упълномощен от Ц. А. М., ЕГН: [ЕГН], като собственик на [фирма] против Решение №ПИ-255/04.07.2019 г. на и.д.директор на ТД на НАП С., в частта в която е оставена без уважение жалба с вх.№1494-23-56/20.06.2019 г. и потвърдено Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла погасителна давност на задължения с изх.№С190022-137-0004239/03.05.2019 г.

ОСЪЖДА Ц. А. М., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 500 лв. (петстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: